

Középkor

Mile Zsigmondnak

*Átvágok a novemberi erdősávon.
Az avar a mélyedésekben térdig ér.
Néha megállok, körülnézek. A fák
közötti üres terekbe nézek, amelyek
mégsem üresek. A fák közötti üres
tereket nevezem erdőnek talán.*

*Zsebemben pipa, gyufa, kés, néhány
szem dió. Erősen fúj a szél, hollók
keringenek nagy magasságban.
Pocsolyák rezzenetlen tekintetével
sokáig nézek farkasszemet.*

*A gondolkodás visszabúzódik
valahová, néhány szó csak, ami
felbukkan a tudat peremén, mint
az avarból épp csak kilátszó
gombakalapok.*

*Szerelem, imakönyv, gerenda.
Például három ilyen szó.*

*A nap a hátam mögül, ferdén süt
be a fák közé, az árnyékom olyan
hosszú, hogy nem látom, hol ér
véget. Nem érek véget, erre
gondolok, és hosszú ideig ez az
utolsó gondolat, amire vissza
tudok emlékezni. Késő délután
lehet.*

Két Ruysbroek-töredék

*Nem tudom, nem betegség-e.
A tudatnak valamiféle elfajzott
burjánzása, ami célt keres,
mielőtt felemésztené önmagát.
Nem tudom elbinni annak, aki
másképp közelíti meg. Nem
tudom, mit kéne látnom. Tele
vagyok hamis előfeltételezésekkel
már akkor, amikor az asztal
lapját nézem. Valaki elmondja,
hogyan kéne látnom, de azonnal
tiltakozik valami bennem, ám
a tiltakozáson kívül nem mond
semmi mást. Tényleg mintha
egy parazita takarná el előlem
magamat. Nem enged a közelemben
férkőznöm. Gyulladt, sunyin
pislogó szemeivel látok.*

*Meghaladná, szeretne átúszni abba,
amit odakint, abban a tüdőklő
tágasságban sejt, de nemhogy
megmozdulni nem képes: nem
is létezik.*